

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 9CoCsp/57/2020
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117201160
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 12. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Renáta Gavalcová
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2020:2117201160.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave, v senáte zloženom z predsedníčky senátu: Mgr. Renáta Gavalcová a sudcov: JUDr. Martin Holíč a JUDr. Bibiána Ťažiarová, v právnej veci žalobcu: C. K., nar. XX.XX.XXXX, bytom H. XX, zastúpený splnomocnencom: Centrum správnej pomoci, so sídlom Trakovice 158, IČO: 51563193, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35792752, zastúpený splnomocnencom: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., AK so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47233516, o určenie neplatnosti právneho úkonu a iné, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava zo dňa 8. januára 2020 č.k. 33Csp/19/2017-167 takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnuté výroky I., II., III. rozsudku súdu prvej inštancie p o t v r d z u
je a napadnutý výrok IV., v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2.829,43 eur
spolu so závislým výrokom o náhrade trov konania (výrok V.) r u š í a v zrušenom rozsahu mu v
r a c i a na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie vo výroku I. určil, že Dohody o zrážkach zo mzdy č. 8500078059 zo dňa 11.09.2014, č. 8500091090 zo dňa 20.11.2014, č. 8500098478 zo dňa 07.11.2015, č. 8500098482 zo dňa 07.01.2015, č. 8500123808 zo dňa 24.07.2015 uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné. Vo výroku II. určil, že Dohody o poskytovaní služby č. 8500078059 zo dňa 11.09.2014, č. 8500091090 zo dňa 20.11.2014, č. 8500098478 zo dňa 07.11.2015, č. 8500098482 zo dňa 07.01.2015, č. 8500123808 zo dňa 24.07.2015 uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné. Vo výroku III. súd prvej inštancie určil, že Rozhodcovské zmluvy č. 8500078059 zo dňa 11.09.2014, č. 8500091090 zo dňa 20.11.2014, č. 8500098478 zo dňa 07.11.2015, č. 8500098482 zo dňa 07.01.2015, č. 8500123808 zo dňa 24.07.2015 uzatvorené medzi žalobcom a žalovaným sú ako neprijateľné zmluvné podmienky neplatné. Vo výroku IV. žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 829,43 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku a výrokom V. žalovanému uložil povinnosť nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

2. Svoje rozhodnutie súd prvej inštancie právne odôvodnil použitím ustanovenia § 52 ods. 1 až ods. 4, § 53 ods. 1 veta prvá, ods. 5, § 53a ods. 1, § 54 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 298 ods. 1, 2 CSP, článkom 3 ods. 2 Smernice Rady č. 93/13/EHS z 05.04.1993, článkom 6 ods. 1 cit. smernice, § 497 Obchodného zákonníka, § 2, § 9 ods. 1, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z., § 251 ods. 1, 2, 3, § 3 ods. 1, § 37 ods. 1, § 39 Občianskeho zákonníka, § 137 písm. c) CSP, § 3 ods. 3, 5 zákona č. 250/2007 Z.z., § 451 ods. 1, 2 Občianskeho zákonníka, § 262 ods. 1, § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku.

3. Vecne svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že z vykonaného dokazovania bolo preukázané, že strany uzatvorili okrem zmluvy o úvere aj rozhodcovskú zmluvu. Mohlo by sa javiť, že v prípade,

že sa spotrebiteľovi predloží rozhodcovská zmluva uvedená na samostatnej listine, nemalo by sa jednať o neprijateľnú zmluvnú podmienku. V tomto prípade je súd toho názoru, že aj samostatnú rozhodcovskú zmluvu, ktorá sa odvíja od zmluvného vzťahu vzniknutého zo zmluvy o úvere, je potrebné posudzovať ako neprijateľnú podmienku podľa ust. § 53 ods. 1 OZ. Za neprijateľnú možno kvalifikovať iba podmienku, ktorá nebola individuálne dojednaná. Súd sa nestotožnil s tvrdením žalovaného o individuálnom dojednaní rozhodcovskej zmluvy. Existencia samostatnej listiny s možnosťou dlžníka od takejto zmluvy odstúpiť ešte nepreukazuje individuálnosť dojednania. V danom prípade je dôkazné bremeno na žalovanom, že bol žalobca informovaný o tom, že podpisuje aj rozhodcovskú zmluvu, že bol oboznámený s obsahom a účelom tejto zmluvy, bolo mu jasne a zrozumiteľne vysvetlené, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy mohol odmietnuť, ako aj to, že uzatvorenie rozhodcovskej zmluvy nie je podmienkou uzatvorenia zmluvy o úvere, a že bol poučený o následkoch podpísania rozhodcovskej zmluvy a o možnosti odstúpenia od tejto zmluvy. Súd má za to, že v prípade, ak by dlžníkovi ako spotrebiteľovi bolo náležite vysvetlené, aké následky pre neho vyplývajú z rozhodcovského konania, už pred podpisom zmluvy sa môže rozhodnúť, či do tohto zmluvného vzťahu vstúpi a nie je dôvod potenciálne uvažovať o dodatočnom odstúpení od zmluvy. Pokiaľ by úverovú zmluvu vrátane rozhodcovskej zmluvy pripravil dodávateľ vopred a náležite by s jej obsahom oboznámil žalobcu a nedal by mu podpísať len vopred sformulovanú rozhodcovskú zmluvu, bolo by možné takúto rozhodcovskú zmluvu považovať za individuálne dojednanú a platnú. Žalobca za daného stavu nevedel posúdiť svoje možnosti, ovplyvniť obsah takej zmluvy. To bol zrejme aj dôvod, prečo po podpise zmluvy neodstúpil následne od rozhodcovskej zmluvy, pretože nepochybne nerozumel, k čomu ho zmluva zaväzuje a nechápal význam ani dôsledky podpísania predformulovanej rozhodcovskej zmluvy. Súd konštatuje, že je možné dohodnúť v rozhodcovskej zmluve alternatívny spôsob riešenia sporov, avšak spotrebiteľ má byť riadne upozornený na obsah a význam takejto rozhodcovskej zmluvy a čo to pre neho znamená, aby ho znenie zmluvy a v nej zahrnutý alternatívny spôsob nemohli uviesť do omylu. Pokiaľ bol v rozhodcovskej zmluve upravený alternatívny spôsob riešenia sporov zo zmluvy o úvere s možnosťou obrátiť sa na rozhodcovský súd alebo všeobecný súd, ide podľa názoru súdu o formálne upravený mechanizmus riešenia sporov, kde sa môže dlžník len formálne obrátiť na všeobecný súd. Jednostrannosť a nekalosť tohto zmluvného dojednania je v tom, že faktickým subjektom, ktorý definuje, kto bude riešiť spor zo spotrebiteľskej zmluvy bol v tomto prípade veriteľ, čiže žalovaný, pretože tento zostavil znenie rozhodcovskej zmluvy vo svojej vopred pripravenej formulárovej zmluve. Na uvedenom tlačive sa doplnili len údaje žalobcu, číslo a dátum uzatvorenia zmluvy s konkrétnym uvedením rozhodcovských súdov. Cieľom rozhodcovskej zmluvy je dosiahnuť prejednanie prípadného sporu zmluvných strán rozhodcom ako súkromnou osobou, na ktorú zmluvné strany takúto právomoc delegovali. Význam rozhodcovskej zmluvy je osobitný, pretože v prípade sporu súkromná osoba rozhodne o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach zmluvných strán s cieľom dosiahnuť nový kvalifikovaný záväzok z pôvodnej zmluvy. Ak rozhodcovská zmluva nebola osobitne spotrebiteľom vyjednaná, ale vyplýva zo štandardného textu, tzv. formulárovej zmluvy, teda zo vzťahu fakticky nerovnovážneho, bez vysvetlenia spotrebiteľovi podstatných rozdielov medzi konaním pred štátnym súdom a rozhodcovským súdom, je dôvodné predpokladať, že spotrebiteľ ako slabšia nekvalifikovaná strana sporu si svoj osud v tak závažnej veci, akou je prípadný neskorší rozhodcovský proces, neuvedomuje. Podľa názoru súdu rozhodcovská zmluva teda nesporne nebola individuálne dojednaná a takúto rozhodcovskú zmluvu nemožno považovať za platne uzatretú. Výkon práv a povinností z takejto zmluvy je v rozpore so zákonom a dobrými mravmi, zo strany žalovaného sa to javí ako snaha vyhnúť sa súdnej kontrole podľa spotrebiteľského práva. Ďalším prejavom neprijateľnosti je aj tzv. geografická neprijateľnosť miesta konania (Rozsudok Súdného dvora EÚ C-240/98, C-244/98) a obchádza tak zákonnú vecnú a miestnu príslušnosť všeobecného súdu. Teda na základe uvedeného súd dospel k záveru, že dojednanie rozhodcovskej zmluvy je neprijateľnou podmienkou, ktorá je absolútne neplatná od počiatku a preto ňou spotrebiteľ nie je viazaný. Táto je v rozpore s vyššie citovanými príslušnými ustanoveniami § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka, ako aj v rozpore s citovanými ustanoveniami Smernice 93/13/EHS. Zo zoznamu neprijateľných zmluvných podmienok: Znenie rozhodcovskej doložky nemusí odporovať doslovnému zneniu zákonného ustanovenia (pozri vetu „Dlžník má právo odmietnuť rozhodcovskú doložku do 30 dní odo dňa účinnosti tohto ustanovenia alebo do 30 dní odo dňa uzatvorenia zmluvného vzťahu s Bankou.“), avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby predmetné ustanovenie dodržané nebolo, teda zákon obchádza (in fraudem legis). Konanie in fraudem legis predstavuje postup, keď sa niekto chová formálne podľa práva ale tak, aby zámerne dosiahol výsledok právnu normou zakázaný alebo nepredvídaný a nežiaduci (náleží Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn. III. ÚS 314/07 zo dňa 16. 12. 2008). Rozhodcovská doložka je neprijateľná, nebola spotrebiteľom osobitne vyjednaná a je dodávateľom pripravená ako súčasť vopred

pripravenej zmluvy, ktorého predmetom je primárne dohoda strán na poskytnutí úveru a nie dojednanie rozhodcovskej zmluvy (doložky). Rozhodcovská doložka je súčasťou vopred pripravených zmluvných podmienok a tiež duplicitne aj vo Všeobecných obchodných podmienkach (rozsah 32 strán). Vzniká nezanedbateľné nebezpečenstvo, že spotrebiteľ nenamietne nekalú povahu rozhodcovskej doložky. Nevyužitie odstúpenia od neprijateľnej rozhodcovskej doložky nerobí doložku individuálne vyjednanou. Odstúpenie od zmluvnej podmienky prichádza do úvahy za predpokladu, že je platná. (uznesenie Krajského súdu v Prešove zo dňa 29.11.2012, sp. zn. 6CoE 256/2012).

4. Z vykonaného dokazovania bolo tiež preukázané, že strany toho istého dňa ako zmluvu o spotrebiteľskom úvere uzatvorili okrem zmluvy o úvere a rozhodcovskej zmluvy aj dohodu o zrážkach zo mzdy podľa § 551 Občianskeho zákonníka. Čo sa týka inštitútu dohody o zrážkach zo mzdy, ten totiž umožňuje obísť dôležitý prvok únieového práva, a to ex offio súdnu kontrolu zmluvných podmienok, či nespôsobujú hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa. Spotrebiteľovi je nevyhnutné poskytnúť ochranu, najmä ak existuje nebezpečenstvo, že sa v euronekonformnom procese zrážok zo mzdy na základe dohody o zrážkach zo mzdy zabezpečuje a umožňuje uhradiť plnenie z neprijateľných zmluvných podmienok bez súdnej kontroly a na túto skutočnosť súd musí brať zreteľ. Bez určenia neplatnosti dohody by právne postavenie žalobcu ako dlžníka bolo neisté a súčasne by bolo ohrozené právo žalobcu na disponovanie so svojou mzdou. Je nepochybné, že dohoda o zrážkach zo mzdy aj napriek tomu, že bola vypracovaná na samostatnom dokumente s osobitným označením, ktorý bol žalobcom osobitne podpisovaný, je formulárovou zmluvou, ktorej znenie bolo vopred pripravené zo strany veriteľa, teda žalobca nemal možnosť nijakým spôsobom ovplyvniť jej obsah. Súd na proces jej uzatvárania poukazuje na odôvodnenie uzatvárania rozhodcovských zmlúv. Uzatvorením Dohody o zrážkach zo mzdy je spotrebiteľ nútený kedykoľvek počas platnosti zmluvy strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy na úhradu pohľadávky veriteľa bez súdnej kontroly uplatnenej veriteľom na základe neprijateľných klauzúl, resp. bez možnosti spotrebiteľa zamedziť ich vykonávanie v rozsahu uplatnenom z neprijateľných zmluvných podmienok. Podľa ustálenej judikatúry systém ochrany spotrebiteľov zavedený Smernicou Rady 93/13/EHS o nekalych zmluvných podmienkach vychádza z myšlienky, že spotrebiteľ sa v porovnaní s predajcom alebo dodávateľom nachádza v znevýhodnenom postavení, pokiaľ ide o vyjednávajúcu silu, ako aj úroveň informovanosti a táto situácia ho vedie k pristúpeniu na podmienky pripravené vopred predajcom bez toho, aby mohol ovplyvniť ich obsah. Je potrebné zdôrazniť, že súdna kontrola štandardných zmlúv je postavená na absolútnej neplatnosti neprijateľných klauzúl, rozhodujúce teda je, že problémová zmluvná podmienka v spotrebiteľskej zmluve je objektívne spôsobilá poškodiť spotrebiteľa. Súd v danom prípade poukazuje na závery Komisie na posudzovanie podmienok v spotrebiteľských zmluvách a nekalych obchodných praktík pri Ministerstve spravodlivosti SR zo dňa 21. 1. 2011, keď Komisia dospela k záveru, že dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená podľa § 551 OZ je zmluvnou podmienkou spôsobujúcou hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa a je v rozpore s ustanovením § 53 OZ, keďže spotrebiteľ je už v čase vzniku nútený uzatvoriť dohodu o zrážkach zo mzdy. Vykon zrážok zo mzdy je pritom súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprijateľnému konaniu zo strany dodávateľa. Uvedený zabezpečovací inštitút umožňuje dodávateľovi siahnuť na majetkové práva spotrebiteľa aj za predpokladu, že si uvedené nároky uplatňuje z neprijateľných klauzúl, resp. neplatných právnych úkonov. Súd dohodu o zrážkach zo mzdy vyhodnotil za neprijateľnú a tým aj neplatnú zmluvnú podmienku v zmysle ustanovení § 53 ods. 1 až 5 Občianskeho zákonníka. Inak uvedené, dohoda o zrážkach zo mzdy uzatvorená účastníkmi z úverovej zmluvy je zmluvnou podmienkou spôsobujúcou hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, pretože spotrebiteľ je nútený kedykoľvek v čase platnosti zmluvy strpieť vykonávanie zrážok zo mzdy na úhradu pohľadávky veriteľa vyčíslenej zamestnávateľovi bez súdnej kontroly, a teda ide o tzv. mimosúdne zrážky zo mzdy, ktoré umožňujú postihovať majetok dlžníka. Dlžník preto tieto zrážky nedokáže priamo voči svojmu zamestnávateľovi zastaviť, a to napriek neexistencii súdneho rozhodnutia, ktoré by judikovalo sporný právny vzťah. Z tohto dôvodu moc nad majetkom žalobcu je koncentrovaná v rukách veriteľa-žalovaného, ktorý na stanovenie výšky pohľadávky a jej príslušenstva na účely mimosúdneho postihnutia jeho majetku nepotrebuje súdne rozhodnutie. Uzavretá dohoda poskytuje žalovanému ako veriteľovi priamo právny priestor na postihnutie majetku žalobcu a to vrátane plnení z neprijateľných zmluvných podmienok, prípadne plnenie v rozpore s kolíznymi ustanoveniami zákona. Dohoda o zrážkach zo mzdy je teda zmluvnou podmienkou spôsobujúcou hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech žalobcu a je v rozpore s § 53 Občianskeho zákonníka. V tomto prípade, ak zamestnávateľ žalobcu už začal vykonávať zrážky z jeho mzdy a žalobca mu predloží súdne rozhodnutie, že dohoda o zrážkach je neplatná, bude jednoznačne pre

zamestnávateľa bude znamenať, že nesmie vykonávať zrážky zo mzdy. Na základe uvedeného súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výrokovvej časti rozsudku, keď neodkladné opatrenia, ktorými možno dosiahnuť trvalú nápravu, boli nariadené na čas do právoplatného skončenia konania vo veci samej. Zo zoznamu neprijateľných zmluvných podmienok: „Zabezpečenie záväzku dlžníka a spoludlžníka zo zmluvy o úvere sa dojednáva aj osobitnou Dohodou o zrážkach zo mzdy § 551 Občianskeho zákonníka...“: Uvedená zmluvná podmienka spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach v neprospech spotrebiteľa, a je teda v rozpore s § 53 ods. 1 OZ Občianskeho zákonníka. Spotrebiteľ je už v čase vzniku právneho vzťahu nútený uzavrieť Dohodu o zrážkach zo mzdy. Výkon zrážok zo mzdy je pritom súkromným procesom, ktorý nepodlieha nijakej autorizácii a verifikácii primeranosti a spotrebiteľ môže byť vystavený neprímeranému konaniu zo strany dodávateľa. V prípade podmienok, ktoré dojednáva dodávateľ, Komisia zároveň uvedené zmluvné dojednanie posúdila aj v kontexte viacnásobného zabezpečenia pohľadávky veriteľa. Ide o neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa § 53 ods. 1 OZ Občianskeho zákonníka. Zabezpečenie záväzku vopred uzavretou dohodou o zrážkach zo mzdy je len ďalšou neprímeranou požiadavkou veriteľa, keď si viacnásobne a bez akéhokoľvek obmedzenia zo strany dlžníka chce disponovať s príjmom dlžníka.

5. Pokiaľ ide o dohodu o poskytovaní služieb, táto je určená na zakrytie skutočnej výšky odplaty za úver. Ide o obdobnú zmluvnú podmienku, ktorú žalovaný používal priamo v texte formulárových zmlúv, spočívajúcu v možnosti odkladu splátok úveru za poplatok. V rámci rozhodovacej praxi súdov však bola táto zmluvná podmienka určená ako neprijateľná. Žalovaný podmienku s rovnakým významom používa aj naďalej jej vloženie do osobitnej dohody, ako je tomu aj v tomto prípade. Odplata za služby je upravená percentom zo sumy schváleného úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úveru. Z uvedeného teda vyplýva, že konkrétnu výšku odplaty si musí zákazník vypočítať sám a to tak, že od sumy poskytnutého úveru odpočíta sumu predstavujúcu poplatok za poskytnutie úveru. Výsledkom je suma, ktorú žiada žalovaný za doplnkové služby a to mesačne. Pri vynásobení tejto mesačnej splátky počtom mesiacov platnosti primárnej zmluvy o revolvingovom úvere, je výsledná suma celkových nákladov na úver oveľa vyššia. Dohoda neobsahuje presné určenie odplaty, neuvádza sa v nej dôvod, prečo za rovnaké služby platí viac ten zákazník, ktorému je poskytnutý vyšší úver a hodnota žalovaným požadovaného plnenia je k hodnote vzájomného plnenia, ktoré mal poskytnúť v hrubom nepomere. Žalovaný tvrdil, že poplatky spojené so spotrebiteľským úverom sú súčasťou obchodnej praxe spojenej s poskytovaním úverov. Predchádzajúca právna úprava definovala pojem poplatok, neskôr prijatá legislatíva legálnu definíciu poplatku nemá, avšak z tejto úpravy je zrejmé, že pod uvedeným pojmom sa má na mysli iná platba ako je úrok. Poplatky, ktoré sa veriteľovi zakazujú od dlžníka požadovať, sú uvedené v § 9 ods. 10 zákona č. 129/2010 Z. z. Článok 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 smernice 2008/48/ES ako aj bod I prílohy I tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. (SD EÚ C-377/14). Zmluvné podmienky oprávňujúce žalovaného požadovať rôzne poplatky, sú neprijateľné, keď poplatku nezodpovedá žiadne skutočné reálne protiplnenie dodávateľa a takýto poplatok slúži len dodávateľovi. Súd má za to, že žalovaný nepreukázal individuálne dojednanie poplatku za poskytnutie úveru, a taktiež žalovaný nepreukázal, že by tomuto poplatku zodpovedalo nejaké reálne protiplnenie, preto jeho dojednanie spôsobuje hrubú nerovnováhu v neprospech spotrebiteľa a je neprijateľné v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, čoho následkom je jeho absolútna neplatnosť (§ 53 ods. 5 OZ). Občiansky zákonník v ustanovení § 53 ods. 2 za individuálne dojednané zmluvné ustanovenia nepovažuje také, s ktorými mal spotrebiteľ možnosť oboznámiť sa pred podpisom zmluvy, ak nemohol ovplyvniť ich obsah. V prípade nepreukázania opaku zo strany dodávateľa zmluvné ustanovenia dohodnuté medzi dodávateľom a spotrebiteľom sa nepovažujú za individuálne dojednané (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka). Súd je toho názoru, že v danej veci nepostačí určiť za neprijateľnú len jednotlivé znenie zmluvných podmienok tejto dohody, ale dohodu ako zmluvnú podmienku v celosti. Neprijateľnosť uvedenej dohody o poskytovaní služby ako zmluvnej podmienky súd vidí nielen v samotnom predmete tohto dojednania, v jeho cene, ale aj v okolnostiach uplatňovania tohto ustanovenia. Dohoda bola podpísaná v deň uzavretia zmluvy o revolvingovom úvere, z čoho je zrejmé, že spotrebiteľ ju musel podpísať, ak chcel získať úver, napriek tomu, že o službu nemá záujem. Hrubá nerovnováha v právach a povinnostiach je preto nepochybná. Napriek tomu, že je na samostatnej listine, to nič nemení na závere, že bola vnútená spotrebiteľovi, keď mu bola predložená na podpis spolu so zmluvou o revolvingovom úvere, pretože spotrebiteľ v žiadnom prípade nemôže mať záujem o takéto služby a žiadať od veriteľa služby vymedzené v dohode. Konštatovanie súdu, že Dohoda o poskytovaní služieb

musela byť spotrebiteľom podpísaná v rovnakom čase ako zmluva o revolvingovom úvere vyplýva aj zo samotnej zmluvy o revolvingovom úvere, kde v bode 5 a 6 sa uvádza aj informatívny údaj o mesačnej platbe zahrňujúca mesačnú splátku s platbou podľa Dohody o poskytovaní služieb, ak bude uzavretá. Napriek použitému slovnému výrazu, „ak bude uzavretá“ je súd presvedčený, že išlo o podmienku, pretože ak by Dohoda o poskytovaní služieb uzavretá byť nemusela a jej uzavretie by bolo dobrovoľné, je úplne nadbytočné v zmluve o revolvingovom úvere uvádzať akýkoľvek informatívny údaj o platbe zahrňujúcej aj platbu v zmysle takej dohody. Tvrdenie žalovaného, že Dohoda o poskytovaní služieb je samostatným právnym úkonom neobstojí, pretože ak by skutočne malo ísť o odplatu za poskytnuté služby, tá by mala byť rovnaká v každej jednej veci a je nelogické, aby závisela od výšky úveru zníženej o sumu poplatku za poskytnutie úvere. Žalovaný nerozlišuje plnenia - povinnosť splatiť úver vo výške mesačnej splátky úveru a na plnenie odplaty v zmysle Dohody o poskytnutí služieb. Z toho je súdu zrejmé, že žalovaný vždy evidoval len jednu pohľadávku bez rozlíšenia, či ide o splátku úveru alebo o splátku odplaty za balíček služieb podľa Dohody o poskytovaní služieb. Z obsahu tejto dohody vyplynulo, že uvedená podmienka sa uplatní aj v prípade, ak spotrebiteľ počas trvania zmluvného vzťahu uvedené služby nevyužije, pričom žalovanému pri nevyužití uvedenej služby nevzniká povinnosť zaplattenú odplatu spotrebiteľovi vrátiť. Žalovaný ako veriteľ si odplatu vyúčtováva v čase uzatvorenia zmluvy o revolvingovom úvere a v čase uzatvorenia tejto Dohody bez ohľadu na to, či dlžník bude mať o takéto služby záujem alebo nie, resp. či mu bude poskytnutá alebo nie. Žalovaný za odplatu v skutočnosti neposkytuje služby, pretože tieto takzvané „služby“ označuje svoje evidenčné a administratívne úkony. V súvislosti s odkladom splatnosti splátok ide iba o hypotetickú možnosť požiadať o odklad splátok. Žalobca má hradiť mesačnú odplatu bez ohľadu na to, či túto hypotetickú možnosť, už aj vzhľadom na podmienky, ktoré žalovaný stanovil pre možnosť odkladu splatnosti splátok (dlhodobá práceneschopnosť, strata zamestnania, úmrtie manžela, či príbuzného v priamom rade), dlžník využije alebo nevyužije. Nepochybne minimálne odplata za poskytovanie služby spočívajúcej v možnosti odkladu splatnosti splátok v dohode o poskytovaní služieb predstavuje peňažný záväzok spotrebiteľa za plnenie, ktoré mu po materiálnej stránke nebolo dodané a služba v skutočnosti bola len záujmom dodávateľa. Tiež je potrebné dodať, že aj odplata ako taká je neprimerane vysoká, jej nepomer je jednoznačný. Túto podmienku by súd aproboval v prípade, ak by platba za jednotlivé poskytnuté služby mala prebehnúť až potom, ako dôjde k poskytnutiu ponúkaných služieb. V takomto prípade by bola naplnená premisa, že za plnenie spotrebiteľa, teda dlžníka, bolo reálne poskytnuté plnenie veriteľa, teda dodávateľa (porovnaj rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 20Co/72/2016 zo dňa 26.10.2017.) Z ustanovenia § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka vyplýva, že podmienka nie je neprijateľnou, ak ide o zmluvné podmienky, ktoré sa týkajú hlavného predmetu plnenia a primeranosti ceny (nie cena plnenia), ak tieto zmluvné podmienky sú vyjadrené určito, jasne a zrozumiteľne alebo ak boli neprijateľné podmienky individuálne dojednané. V danom prípade ani poplatok za poskytnutie úveru a ani dohoda a odplata z nej vyplývajúca, nie sú hlavným predmetom (týmto bol revolvingový úver), ale ide o vedľajšie dojednania, ktoré neboli ani individuálne dojednané, pretože boli ako formulár predložené na podpis a zároveň neboli ani určité, jasné a zrozumiteľné, s poukazom aj na veľkosť písma, ktoré je ťažko čitateľné a celá dohoda - malé písmená, natlačenie textu a jej rozsah, odrádza spotrebiteľa, aby sa oboznámil s jej obsahom. Z uvedených dôvodov mal súd za to, že celá konštrukcia služieb tak ako je uvedená v Dohode je neprijateľná, výrazne zhoršujúca postavenie spotrebiteľa a preto ako neprijateľná je v zmysle ust. § 53 ods. 5 OZ neplatná a teda súd žalobe vyhovel aj v uvedenej časti žalobného návrhu a celú Dohodu o poskytnutí služieb uzatvorenú medzi žalobcom a žalovaný vyhodnotil ako neprijateľnú zmluvnú podmienku a z toho dôvodu za neplatnú. Uzavretie Dohody o poskytnutí služby je právnym úkonom, ktorý bezprostredne nadväzuje na spotrebiteľskú zmluvu a súd má za to, že pri uzatváraní predmetnej Dohody o poskytnutí služby, ktorá podstatne narušila ekonomické správanie priemerného spotrebiteľa vo vzťahu k službe, ku ktorému sa dostala, ide o bežné služby, ktoré by mala pokrývať odplata za úver.

6. Ak v individuálnom spore je rozhodnuté o neprijateľnosti zmluvnej podmienky, ide o vyriešenie sporu medzi konkrétnym dodávateľom a spotrebiteľom bez uvedenia povinnosti dodávateľa zdržať sa ďalšieho používania tejto podmienky. Žalovaný bol stranou vo viacerých súdnych sporoch, v ktorých všeobecné súdy určili zmluvné podmienky týkajúce sa poplatku za poskytovanie úveru, ako aj dohody o poskytnutí služieb za neprijateľné. Konanie žalovaného, ktorým si pri podpisovaní Zmluvy o revolvingovom úvere zabezpečil zo strany žalobcu aj podpísanie Dohody o poskytnutí služby, nemožno hodnotiť inak ako špekulatívne konanie majúce za cieľ zabezpečiť si vyššiu odplatu z poskytnutého úveru, bez toho, aby podpísanie druhej zmluvy malo prospech aj pre spotrebiteľa. Náklad na odplatu z dohody nie je zahrnutý do celkovej odplaty, a tým ani do informácie o RPMN, pritom Dohoda o poskytnutí služby je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, a preto by mala byť RPMN vypočítaná z oboch

zmlúv. Súd nepovažoval argument žalovaného o individuálnom dojednaní dohody o poskytnutí služby za opodstatnený, aj z toho dôvodu, že táto zmluva ako samostatné dojednanie o právach a povinnostiach zmluvných strán absolútne neobstojí, pretože bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stráca uvedená dohoda akýkoľvek význam.

7. Na základe toho, že žalobcom uplatňovaná suma predstavuje bezdôvodné obohatenie žalovaného, nakoľko o túto sumu mu žalobca plnil bez právneho dôvodu, keďže pre bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru a neplatnosť dohody o poskytnutí služby nebol povinný plniť žalovanému viac ako sumu skutočne vyčerpaného úveru, s poukazom na uvedené uložil súd žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 2 829,43 eur do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

8. O nároku na náhradu trov konania rozhodol súd podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP, keď žalobca bol v konaní v celom rozsahu úspešný, čo v konečnom dôsledku znamená nárok žalobcu voči žalovanému na náhradu účelne vynaložených trov celého konania v rozsahu 100% trov konania, o čom súd rozhodol vo výroku II. rozsudku. Neboli pritom tvrdené a súd ani sám nezistil dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 257 CSP), pre ktoré by žalobcovi nárok na náhradu trov konania voči žalovanému nemal priznať. O výške náhrady trov konania žalobcu bude rozhodnuté v zmysle § 262 ods. 2 CSP po právoplatnosti tohto rozhodnutia samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

9. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný a to v celom rozsahu z dôvodov podľa § 365 ods. 1 písm. b), d), f) a h) Civilného sporového poriadku a žiadal, aby odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že žalobu zamietne a žalovanému prizná náhradu trov konania v celom rozsahu, eventuálne aby rozsudok v napadnutej časti zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V odvolaní uviedol, že v súvislosti so závermi súdu prvej inštancie vo vzťahu k dohodám o zrážkach zo mzdy žalovaný považuje za nutné uviesť, že od 01.05.2014 vstúpila do účinnosti novela zákona č. 250/2007 Z.z., ktorá vymedzila podmienky prípustnosti dohody o zrážkach zo mzdy v spotrebiteľských vzťahoch. Je minimálne sporné, že právna úprava dohodu o zrážkach zo mzdy považuje za jeden z prípustných prostriedkov zabezpečenia pohľadávky zo spotrebiteľskej úverovej zmluvy (§ 9 ods. 13 zákona č. 129/2010 Z.z.) a súčasne prospotrebiteľská legislatíva definuje podmienky uzavretia takejto dohody na strane jednej a súčasne má dohoda o zrážkach zo mzdy byť neprijateľnou podmienkou na základe skutočností, ktoré vyplývajú priamo z právnej úpravy. Závery súdu vôbec neprihliadali na aplikovateľné právne predpisy v celom rozsahu sa nenachádza čo len formálny odkaz na § 9 ods. 13 zákona č. 129/2010 Z.z. (a § 5a ods. 1 písm. a) zákona č. 250/2007 Z.z.), hoci obe ustanovenia nepochybne sú relevantné vo vzťahu k predmetu sporu. Z vyššie uvedených dôvodov je výrok I. rozsudku nezákonným. Odvolanie proti výroku II. žalovaný podáva pre nesprávne závery súdu o povahe jednotlivých dohôd o poskytovaní služieb, pretože nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní. S poukazom na § 2 písm. g) Zákona o spotrebiteľských úveroch a písm. h) citovaného zákona uviedol, že ani jedna dohoda o poskytovaní služieb nebola ani podmienkou pre získanie úverov a ani predpokladom pre uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Táto skutočnosť nebola sporná ani v čase uzavretia zmluvy a ani následne. V tejto súvislosti poukázal na rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43Cor/5/2016. Žalobca doposiaľ nikdy netvrdil, že by o dané služby nemal záujem, že nechce platiť odplatu za možnosť ich poskytnutia atď. Žalobcu nič neopravňuje spochybňovať vlastný a slobodný prejav vôle vykonaný v čase uzavretia právneho úkonu. Dohoda jednoznačne vymedzuje čo je protiplnením za jej uzatvorenie. Ak žalobca vyššie uvedenú odplatu nechcel platiť alebo dohodu zrušiť, mohol spraviť akýkoľvek prejav smerujúci k uvedenému následku, avšak túto možnosť žalobca nevyužil. Z vyššie uvedených dôvodov je výrok II. rozsudku nezákonným. K výroku III. rozsudku súdu prvej inštancie žalovaný uviedol, že skutočnosť, či akékoľvek ustanovenie je alebo nie je individuálne dojednané, nie je podmienkou jeho platnosti. Z napadnutého rozsudku nevyplýva jediný zákonný dôvod, v zmysle ktorého súd pri rozhodovaní nepoužil ani zákon č. 335/2014 Z.z., ktorý predpisuje obsahové náležitosti rozhodcovskej zmluvy. Argument súdu o alternatívnej možnosti riešenia sporov pred všeobecným alebo rozhodcovským súdom je nedôvodný a odporuje právnej úprave. Z formulácie každej rozhodcovskej zmluvy vyplýva, že spory zo zmluvy o revolvingovom úvere môžu byť riešené buď v konaní pred všeobecným súdom alebo pred rozhodcovským súdom. Zmluva neobsahuje povinnosť postupovať výlučne prostredníctvom rozhodcovského konania pri riešení sporov, nezrovnalostí, nárokov medzi zmluvnými stranami a podobne. Ak bude žalobu podávať spotrebiteľ, bude v procesnej pozícii žalobcu a teda jemu bude patriť právo voľby medzi štátnym súdom a rozhodcovským konaním, čo znamená, že sám môže žalobou uplatniť svoje nároky vyplývajúce alebo súvisiace so zmluvou. Z vyššie uvedených dôvodov je výrok III. rozsudku nezákonným. Vo vzťahu k výroku IV.

žalovaný uviedol, že každá uzavretá zmluva obsahuje uvedenie všetkých údajov, ktoré sú potrebné pre výpočet RPMN a súčasne aj samostatne opis toho, že ročná percentuálna miera nákladov je určená postupom podľa tohto zákonného vzorca. Žalovaný má za to, že RPMN v každej zmluve je uvedená správne a v súlade s prílohou č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a záver o nesprávnosti výpočtu RPMN nebol v konaní preukázaný a na tejto skutočnosti nemení fakt ani konštatovanie súdu v bode 21 odôvodnenia, pretože súd pri svojom postupe v prvom rade opomenul aplikovať § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré ustanovenie definuje, čo tvorí celkové náklady a teda na základe čoho sa určuje RPMN. Žalovaný uviedol, že rozsudok neobsahuje žiaden záver, podľa ktorého suma 2.829,43 eur je sumou bezdôvodného obohatenia ani to, ako súd k tejto čiastke dospel a preto považuje výrok IV. rozsudku za nezákonný.

10. K odvolaniu žalovaného zaslal písomné vyjadrenie žalobca prostredníctvom svojho splnomocnenca v ktorom uviedol, že žiada odvolací súd, aby odvolanie žalovaného voči rozsudku súdu prvej inštancie ako nedôvodné zamietol a potvrdil tým rozsudok súdu prvej inštancie a poukázal pritom na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 25.02.2020 sp. zn. 9Co/133/2019.

11. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávneným subjektom - stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP, po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 365 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 písm. d), f) a h) CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), s prihliadnutím ex offo na prípadné vady týkajúce sa procesných podmienok, ktoré nezistil (§ 380 ods. 2 CSP), súc pritom viazaný skutkovým stavom ako ho zistil súd prvej inštancie bez potreby zopakovať alebo doplniť dokazovanie (§ 383 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na verejnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolaniu v časti výrokov I., II. a III. nie je možné priznať úspech, keďže rozsudok súdu prvej inštancie je v týchto napadnutých výrokoch vecne správny, v dôsledku čoho boli splnené podmienky pre jeho potvrdenie v zmysle § 387 ods. 1 a 2 CSP, čo nie je možné ale konštatovať ohľadne napadnutého výroku IV. ktorý bolo potrebné v zmysle § 389 ods.1 CSP zrušiť a to i vrátane závislého výroku o trovách konania.

12. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, s poukazom na dôvody odvolania uplatnené žalovaným, bolo posúdiť správnosť a zákonnosť záverov súdu prvej inštancie o nároku žalobcu na určenie neprijateľnosti a neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, o určenie neprijateľnosti a neplatnosti dohôd o poskytovaní služieb, o určenie neprijateľnosti a neplatnosti rozhodcovských doložiek obsiahnutých v rozhodcovských zmluvách a o nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia v sume 2.838,43 Eur.

13. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o preukázané skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatnených nárokov, okrem posúdenia nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia a pretože v celom rozsahu v uvedenom zdieľa i jeho právne závery vo veci, pričom sa tu stotožňuje s odôvodnením rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP odvolací súd konštatuje správnosť týchto jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd ani s prihliadnutím na odvolacie argumenty žalovaného nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od záverov prvoinštančného súdu odchyliť a nemôže preto dať za pravdu odvolateľovi. Vzhľadom na to, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení preskúmaného rozsudku vyčerpávajúcym spôsobom vysporiadal so všetkou relevantnou argumentáciou strán predostretou v spore, vrátane pre vec zásadnou argumentáciou odvolateľa, odvolací súd už v podstate ani nemá čo podstatné k odôvodneniu prvoinštančného rozsudku uviesť (okrem odôvodnenia priznaného nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia).

14. Na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie o nárokoch na určenie neplatnosti a neprijateľnosti žalovaných zmluvných podmienok vzhľadom na nastolené odvolacie námietky stručne dodáva nasledovné:

15. Odvolací súd, zhodne so súdom prvej inštancie má za to, že zmluvy o úvere č. 8500078059 zo dňa 11.09.2014, č. 8500091090 zo dňa 20.11.2014, č. 8500098478 zo dňa 07.11.2015, č. 8500098482 zo

dňa 07.01.2015, č. 8500123808 zo dňa 24.07.2015 sú spotrebiteľskými zmluvami v zmysle Občianskeho zákonníka (§ 52 a nasl.), nakoľko žalovaný vystupoval v postavení dodávateľa, keďže pri uzatváraní spotrebiteľskej zmluvy konal v rámci predmetu svojej obchodnej alebo inej podnikateľskej činnosti a žalobca je spotrebiteľ, keďže pri uzatváraní a plnení spotrebiteľskej zmluvy nekonal v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti.

16. Predmetné zmluvy o úvere a dohody o zrážkach zo mzdy boli uzavreté vždy v rovnaký deň na formulárovom tlačíve žalovaného - dodávateľa. Z kontextu je zrejmé, že uzavretie predmetných dohôd o zrážkach zo mzdy boli podmienkou pre uzavretie zmlúv o úvere. Ničím nebolo preukázané, že by žalobca ako spotrebiteľ mal možnosť uzavretie predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy odmietnuť, a že ich uzavretie nebolo podmienkou poskytnutia úveru. Z textu predloženej zmluvy o úvere a dohody o zrážkach nevyplýva možnosť žalobcu ako spotrebiteľa odmietnuť uzavretie predmetnej dohody o zrážkach zo mzdy, resp. inak ovplyvniť ich dojednanie. Ničím nebolo tiež preukázané, že žalobca bol poučený o následkoch uzavretia predmetnej dohody. Žalovaný tak v tomto smere neunesol svoje dôkazné bremeno v zmysle predtým cit. ust. § 53 ods. 2 Občianskeho zákonníka o individuálnom dojednaní predmetnej dohody. Vzhľadom na okolnosti daného prípadu a kontext predmetných dohôd o zrážkach zo mzdy s predmetnými zmluvami o úvere, keď nebolo zo strany dodávateľa preukázané, že žalobca ako spotrebiteľ mal možnosť ovplyvniť ich obsah resp. odmietnuť ich uzavretie, s poukazom na ust. § 53 ods. 3 a 4 Občianskeho zákonníka bolo dôvodné ustáliť, že predmetné dohody neboli individuálne dojednané, podliehajú preto prieskumu súdu v zmysle § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka.

17. Odvolací súd považuje za potrebné uviesť, že inštitút dohody o zrážkach zo mzdy je legitímnym zabezpečovacím prostriedkom a ak neexistuje hoci len potenciálne riziko vymoženia nezákonného, či inak nečestného plnenia, je tento inštitút prípustným prostriedkom, ktorý umožňuje s obídenním súdneho procesu siahnuť na majetok dlžníka. Ak však existuje čo i len hrozba vymoženia nečestného plnenia, je dôvod chrániť spotrebiteľa pred hroziacim rizikom. Hrozba ujmy postačuje z toho dôvodu, že o tom, či pohľadávka existuje a v akej výške nerozhoduje nestranná inštitúcia, ale spravidla podnikateľ a je len na ňom, kedy tento inštitút aktivuje. Ak má byť dohoda o zrážkach zo mzdy právom akceptovateľná ako prejav zmluvnej autonómie, musí byť výsledkom slobodnej vôle oboch zmluvných strán, ktorá vyžaduje disponenciu s informáciami o možnosti voľby medzi viacerými riešeniami a o tom, čo tá ktorá voľba konkrétne znamená.

18. V prípade rozhodcovských doložiek obsiahnutých v rozhodcovských zmluvách, odvolací súd poukazuje na to, že ani tieto neboli individuálne dojednané. Žalobca pri podpise zmluvy o rozhodcovskej doložke nemal možnosť jej obsah ovplyvniť, pretože išlo o zmluvu s predformulovanými ustanoveniami. Z jej obsahu síce vyplýva možnosť zmluvných strán spory riešiť pred rozhodcovským súdom alebo všeobecným súdom, ale v prípade, že sa žalovaný rozhodne obrátiť na rozhodcovský súd, žalobca nemá možnosť výber voľby žalovaného ovplyvniť. Preto ide taktiež o neprijateľnú zmluvnú podmienku, čoho dôsledkom je nedostatok právomoci rozhodcovského súdu na prejednanie žaloby žalovaného na plnenie, čo spôsobuje materiálnu nevykonateľnosť rozhodcovského rozsudku a teda jeho nezáväznosť. Preto prekážka *res iudicata* v danom prípade nie je daná a námietka žalovaného v tomto smere je nedôvodná ako to správne uzavrel súd prvej inštancie.

19. S námietkou žalovaného, že ani jedna dohoda o poskytovaní služieb nebola ani podmienkou pre získanie úverov a ani predpokladom pre uzavretie zmluvy o spotrebiteľskom úvere sa odvolací súd nestotožnil, keď súd prvej inštancie správne uzavrel, že takouto dohodou žalovaný „nanútil“ žalobcovi možnosť požiadať o služby, pričom odplatu vo výške 2,56 % zo sumy schváleného úveru zníženú o sumu poplatku za poskytnutie úveru si žalovaný vyúčtoval už v čase uzavretia zmluvy bez ohľadu na to, či žalobca bude mať o takúto „službu“ záujem, alebo nie. Pokiaľ ide o formu dojednania dohody o poskytnutí služby, odvolací súd konštatuje, že samotný podpis dohody nemožno považovať za splnenie podmienky preukázania individuálne dojednanej zmluvnej podmienky. Občiansky zákonník obsahuje demonštratívny výpočet neprijateľných zmluvných podmienok. To znamená, že súdu nebráni žiadna prekážka, aby vyvodil dôsledky zo zmluvného dojednania štandardnej formulárovej zmluvy, ak spôsobuje hrubú nerovnováhu v právach a povinnostiach medzi dodávateľom a spotrebiteľom v neprospech spotrebiteľa podľa § 53 ods. 1 <. Občianskeho zákonníka. Žalobca ako spotrebiteľ a ako slabšia strana sporu, nemal možnosť participovať na vytvorení formulárovej zmluvy a nepochybne je z hľadiska informovanosti a vyjednávacej pozície slabšou stranou. Aj odvolací súd má za to, že dohoda

o poskytnutí služby je zmluvou závislou od zmluvy o spotrebiteľskom úvere, pričom takáto dohoda bez uzavretia zmluvy o spotrebiteľskom úvere stráca význam.

20. Podanou žalobou sa žalobca ďalej domáhal zaplataenia bezdôvodného obohatenia v sume 2838,48 eur (bezdôvodné obohatenie vo výške 865,64 eur z úverovej zmluvy zo dňa 11.9.2014 + bezdôvodné obohatenie vo výške 568,75 eur z úverovej zmluvy zo dňa 20.11.2014 + bezdôvodné obohatenie vo výške 663,35 eur z úverovej zmluvy zo dňa 07.11.2015 + bezdôvodné obohatenie vo výške 699,75 eur z úverovej zmluvy zo dňa 07.11.2015 + bezdôvodné obohatenie vo výške 40,94 eur z úverovej zmluvy zo dňa 24.7.2015) z dôvodu, že revolvingový úver poskytnutý mu žalovaným je bezúročný a bez poplatkov. Súd prvej inštancie žalobe vyhovel dovodiac, že v zmluve o revolvingovom úvere nie je správne uvedená RPMN, keďže do výpočtu RPMN nebola zahrnutá doplnková služba. Žalovaný nesúhlasil s právnym posúdením veci súdom prvej inštancie (nebolo aplikované ust. § 2 písm. g) zákona o spotrebiteľských úveroch), keď podľa jeho názoru náklad na platbu za službu, ktorá nebola podmienkou pre vznik úverovej zmluvy, sa nezahŕňa do celkových nákladov spotrebiteľa a rozsudok súdu prvej inštancie ohľadne záveru o bezúročnosti a bezpoplatkovosti a taktiež rozsudok ohľadom priznania sumy 2.829,43 považuje za nepreskúmateľný.

21. Vady zakladajúce zmätočnosť súdneho rozhodnutia, ktoré súd zavinil svojím procesným postupom, spravidla vždy strane odnímajú možnosť konať pred súdom. Tieto vady zakladajú nepreskúmateľnosť rozhodnutia ako celku, ktorá môže byť dôsledkom obsahovej a gramatickej nezrozumiteľnosti, neurčitosti alebo neodôvodnenosti rozhodnutia. V prípade, keď je rozhodnutie súdu nepreskúmateľné, jedná sa o zmätočné rozhodnutie. Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa článku 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky je aj právo strany na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkové otázky. Samotné rozhodnutie musí byť logickým a právnym vyústením priebehu konania, pri jeho vydaní musia byť zachované formálne a obsahové náležitosti s dôrazom na prvky vykonateľnosti, zrozumiteľnosti a určitosti jeho skutkových a právnych dôvodov vo vzťahu k výroku rozhodnutia.

22. Podľa § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku v odôvodnení rozsudku súd uvedie, čoho sa žalobca domáhal, aké skutočnosti tvrdil, aké dôkazy označil, aké prostriedky procesného útoku použil, ako sa vo veci vyjadril žalovaný a aké prostriedky procesnej obrany použil. Súd jasne a výstižne vysvetlí, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá, aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.

23. Obsahom práva na spravodlivý súdny proces (čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd) je umožniť každému bez akejkoľvek diskriminácie reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu vo veci konať a rozhodnúť. Právo na spravodlivý súdny proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem rozhodnú tak, že ich skutkové a právne závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces. Do práva na spravodlivý proces ale nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04), ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby sa rozhodlo v súlade s jeho požiadavkami (I. ÚS 50/04). Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia dôkazov (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

24. Odvolací súd z obsahu preskúmaného rozsudku ako aj konania, ktoré mu predchádzalo, dospel k záveru, že súd prvej inštancie nevyhotovil rozsudok v časti výroku IV. svojho rozhodnutia v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku. Tu je potrebné dať za pravdu odvolateľovi, že závery v ňom obsiahnuté týkajúce sa posúdenia bezúročnosti a bezpoplatkovosti predmetných úverových zmlúv ako aj priznania bezdôvodného obohatenia vo výške 2.829,43 eur sú nedostatočné. V odôvodnení rozsudku nie sú uvedené komplexne skutkové zistenia v spojitosti s čiastkovými zisteniami, ktoré by mali mať logickú nadväznosť, aby v súhrne umožnili vytvoriť záver o celkovom skutkovom stave. Súd musí potrebné údaje, hodnotenia a závery o rozhodných skutočnostiach formulovať vlastnými slovami s prihliadnutím na konkrétne okolnosti danej veci, a to najmä na obsah dokazovania, zložitost zisťovania skutkového stavu, návrhy strán na doplnenie dokazovania, čo v odôvodnení preskúmaného

rozsudku absentuje. Preskúmaný rozsudok v tejto časti tak nenaplnuje požiadavku zrozumiteľnosti a presvedčivosti. Napadnuté rozhodnutie neobsahuje ani presvedčivé hodnotenie dôkazov, keďže v ňom nie je nepochybným spôsobom uvedené, ktoré z rozhodných skutkových okolností boli preukázané a ktoré nie.

25. Žalovaný vo svojich vyjadreniach tvrdí, že každá uzavretá zmluva obsahuje uvedenie všetkých údajov, ktoré sú potrebné pre výpočet RPMN a súčasne aj samostatne opis toho, že ročná percentuálna miera nákladov je určená postupom podľa tohto zákonného vzorca. Taktiež uvádza, že RPMN v každej zmluve je uvedená správne a v súlade s prílohou č. 2 zákona č. 129/2010 Z.z. a záver o nesprávnosti výpočtu RPMN nebol v konaní preukázaný a namieta, že súd pri svojom postupe opomenul aplikovať § 2 písm. g) zákona č. 129/2010 Z.z., ktoré ustanovenie definuje, čo tvorí celkové náklady a teda na základe čoho sa určuje RPMN. Žalovaný zároveň uviedol, že rozsudok neobsahuje žiaden záver, podľa ktorého suma 2.829,43 eur je sumou bezdôvodného obohatenia ani to, ako súd k tejto čiastke dospel, keďže žalobca sa domáhal zaplatenia sumy 2.838,43 eur. Odvolací súd zdôrazňuje, že súd nemôže argumentáciu strany odmietnuť ako nesprávnu, ale jeho povinnosťou je tiež uviesť v čom jej nesprávnosť spočíva. Argumenty súdu musia byť jasné, zrozumiteľné a dostatočne konkrétne. Konštatovanie súdu, že argumenty strany sú nesprávne alebo irelevantné bez toho, aby uviedol, prečo ich považuje za nesprávne a irelevantné, možno považovať za nedostatočné odôvodnenie. Hoci odôvodnenie napadnutého rozsudku je rozsiahle, súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku vôbec nereagoval na tieto tvrdenia žalovaného a neposkytol mu žiadnu repliku na ním predostreté skutkové a právne otázky. Za týchto okolností rozsudok súdu prvej inštancie nie je v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku, keďže súd prvej inštancie svoje rozhodnutie neodôvodnil ústavne prijateľným spôsobom, odňal žalovanému možnosť konať pred súdom a tým tiež bola naplnená dôvodnosť odvolacej argumentácie žalovaného, v ktorej správne žalovaný poukázal i na rozsiahlu judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky a odbornú literatúru vo vzťahu k povinnosti súdu vyrovnáť s argumentmi strán.

26. Odvolací súd dáva súdu prvej inštancie tiež do pozornosti, že v zmysle ust. § 9 ods. 2 písm. g) zák. č. 129/2010 Z. z. v znení účinnom ku dňu 20.12.2011, musí zmluva o spotrebiteľskom úvere obsahovať celkovú výšku spotrebiteľského úveru. Ako potom uviedol ESD vo veci C-377/14 Ernst Georg Radlinger, Helena Radlingerová proti Finway a.s., čl. 3 písm. l) a čl. 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako aj bod I. prílohy I. tejto smernice sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru predstavujú celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi, čo vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetným úverom a ktoré nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Celková výška úveru v zmysle citovanej smernice čl. 3 písm. l) je vymedzená ako maximálna výška alebo súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o úvere. Podľa čl. 3 písm. g) tejto smernice celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady..., ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť je súčet celkovej výšky spotrebiteľského úveru a celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom (čl. 3 písm. h/ Smernice č. 2008/48). V dôsledku uvedeného pojmy celková výška úveru a celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom sa navzájom vylučujú. Celková výška úveru preto nemôže zahŕňať sumy, ktoré vstupujú do celkových nákladov na úver pre spotrebiteľa. Do celkovej výšky úveru nemožno zahrnúť žiadnu odmenu, poplatky, úroky, provízie a akékoľvek ďalšie poplatky, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť. Neoprávnené zahrnutie súm tvoriacich celkové náklady spotrebiteľa spojené s úverom do celkovej výšky úveru bude nutne viesť k podhodnoteniu RPMN, ktorého výpočet závisí od celkovej výšky úveru a to v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 zákona o spotrebiteľských úveroch.

27. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej súd zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. V odôvodnení súd odcituje právnu normu a v ďalšej časti odôvodnenia vysvetlí, ktoré zo skutkových zistení odôvodňujú aplikáciu práve tejto normy. Táto náležitosť odôvodnenia rozsudku ohľadne výroku IV. v prevažnej miere absentuje, keďže súd prvej inštancie v preskúmanom rozsudku sa okrem konštatovania, že náklad na odplatu z dohody nie je zahrnutý do celkovej odplaty a tým ani do informácie o RPMN, ktorá by mala byť RPMN vypočítaná z oboch zmlúv, nevyjadril a nešpecifikoval a to konkrétne u jednotlivých zmlúv ako k tomuto záveru dospel. Taktiež nie je zrejmé, na základe akých právnych úvah súd prvej inštancie dospel k záveru, že u žalovaného v zmysle týchto piatich zmlúv došlo k bezdôvodnému obohateniu vo výške 2.829,43 eur

(špecifikácia výšky bezdôvodného obohatenia u jednotlivých zmlúv), nakoľko to z rozhodnutia súdu prvej inštancie v ods. 22 nevyplýva a pritom žalobca sa domáhal vydania bezdôvodného obohatenia v sume 2.838, 43 eur (podanie žalobcu zo dňa 26.02.2019). Pokiaľ nie je zřejmé, aký právny záver o skutkovom stave veci urobil súd prvej inštancie v rozsúdenej veci, teda akú tzv. skutkovú vetu podrobil právnej kvalifikácii, keď odôvodnenie jeho rozsudku obsahuje určité všeobecné skutkové zistenie bez bližšieho zdôvodnenia, z akých dôkazov vyvodil súd prvej inštancie skutkové zistenia, a to bez vytvorenia záveru o celkovom skutkovom stave (ktorý má vo svojom súhrne predstavovať skutkovú situáciu predvídanú hypotézou právnej normy) a odôvodnenia vzťahu medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej, je potrebné prijať záver, že takéto rozhodnutie je zaťažené vadou, ktorá má za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

28. Uvedené nedostatky odôvodnenia rozsudku súdu prvej inštancie, ktoré súd prvej inštancie dostatočným spôsobom neodôvodnil zvolený spôsob rozhodnutia v prejednávanej veci, viedli k nespĺneniu požiadavky obsiahnutej v ustanovení § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku na riadne odôvodnenie rozsudku v tejto časti, v dôsledku čoho došlo k porušeniu práva strán na spravodlivý proces. Súd prvej inštancie tým, že svoje rozhodnutie neodôvodnil vo vzťahu k preukázanému skutkovému stavu, nedal odpoveď na opodstatnenie svojho postupu, na základe ktorého rozhodol o podanej žalobe spôsobom uvedeným vo výrokoch IV. rozsudku. Len dodržiavanie povinnosti odôvodniť rozhodnutie môže zaručiť transparentnosť a kontrolovateľnosť rozhodovania súdov a vylúčiť ľubovôľu, lebo len vecne správne rozhodnutie a náležite odôvodnené rozhodnutie napĺňa ústavné kritéria vyplývajúce preň z Ústavy SR a Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

29. Vychádzajúc zo základného práva na prístup k súdnej ochrane je potrebné zdôrazniť, že nepreskúmateľnosť, či arbitrárnosť (tiež označovaná ako zmätočnosť) súdneho rozhodnutia, musí byť v opravnom konaní napravená, pretože bráni jeho vecnému preskúmaniu (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku); konvalidácia tohto nedostatku (zmätočného rozhodnutia) súdom vyššej inštancie neprichádza z logických a systematických dôvodov do úvahy tiež pre zachovanie princípu dvojinstančnosti. Tomu zodpovedá aj znenie ustanovenia § 388 Civilného sporového poriadku, ktoré odvolaciemu súdu umožňuje zmeniť rozhodnutie súdu prvej inštancie len za predpokladu, že nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie (§ 387 ods. 1 Civilného sporového poriadku), ani na jeho zrušenie (§ 389 ods. 1 Civilného sporového poriadku). Pokiaľ existujú dôvody pre zrušenie (kasáciu) rozhodnutia, čo zároveň vylučuje, aby mohlo byť rozhodnutie potvrdené, nemožno ho ani zmeniť. Žiada sa dodať vo vzťahu k odvolacej námietke o nesprávnom právnom posúdení veci, že u nepreskúmateľného rozhodnutia nemožno hodnotiť správnosť relevantných právnych otázok, ani vady prvoinstančného konania, preto bolo nutné tento rozsudok v napadnutých výrokoch zrušiť a otvoriť súdu prvej inštancie v zrušenej časti procesný priestor pre vydanie nového rozhodnutia, ktoré nebude postihnuté zmierneným deficitom. Rovnako nemôže byť žiadnej pochybnosti o tom, že nahrádzanie faktickej pasivity súdu prvej inštancie v uvedenom smere činnosťou odvolacieho súdu neprichádza do úvahy, nakoľko úlohou odvolacieho súdu je prieskum správnosti rozhodnutí súdu prvej inštancie s prípadným menej náročným doplnením alebo zopakovaním dokazovania, čo vylučovalo prípadné rozhodnutie odvolacieho súdu s konečnou platnosťou.

30. S poukazom na uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutých výrokoch: I. o určenie neplatnosti dohôd o zrážkach zo mzdy, II. o určenie neplatnosti dohôd o poskytovaní služby a III. o určenie neplatnosti rozhodcovských zmlúv ako vecne správny v zmysle § 387 ods. 1 CSP potvrdil a v napadnutom výroku IV. o vydanie bezdôvodného obohatenia spolu so závislým výrokom V. o náhrade trov konania zrušil (§ 389 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku) a vec mu v zrušenom rozsahu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie (§ 391 ods. 1 Civilného sporového poriadku).

31. Povinnosťou súdu prvej inštancie, súc pritom viazaný právnym názorom odvolacieho súdu (§ 391 ods. 2 Civilného sporového poriadku), bude opätovne vec v zrušenej časti prejednať, znova v zrušenej časti posúdiť žalobou uplatnené nároky vychádzajúc z výsledkov vykonaného dokazovania, ktoré je nevyhnutné vyhodnotiť v súlade s ustanovením § 191 Civilného sporového poriadku, a to najmä so sústredením sa na sporné otázky, ako aj odvolacie argumenty odvolateľa, tieto posúdiť z hľadiska všetkých na vec vzťahujúcich sa zákonných ustanovení a potom vo veci znova v zrušenej časti rozhodnúť, pričom rozhodnutie je potrebné náležite v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 Civilného sporového poriadku odôvodniť.

32. V novom rozhodnutí rozhodne súd prvej inštancie znova o nároku na náhradu trov konania pred súdom prvej inštancie aj odvolacieho konania (§ 396 ods. 3 Civilného sporového poriadku).

33. Senát krajského súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa

predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).